ЧЕРВЕНЬ

1978

Київ

ПЕРЕЦЬ

Виходить з січня 1927 р.

№ 11 (1029)

Ціна номера 20 коп.

МАЛЮНКИ-БАЙКИ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

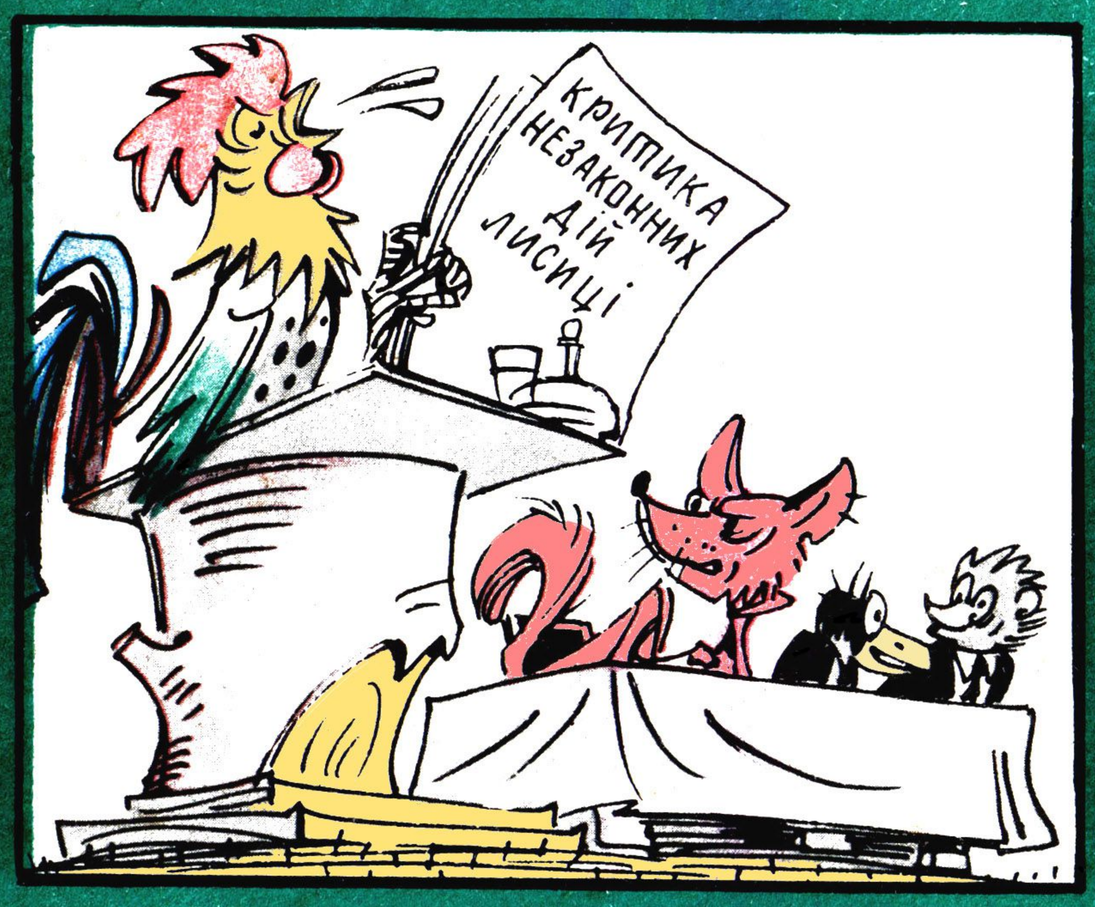

— Ну й хитрий півень! Тепер лис побоїться його з'їсти, бо це буде розцінено як затиск критики.

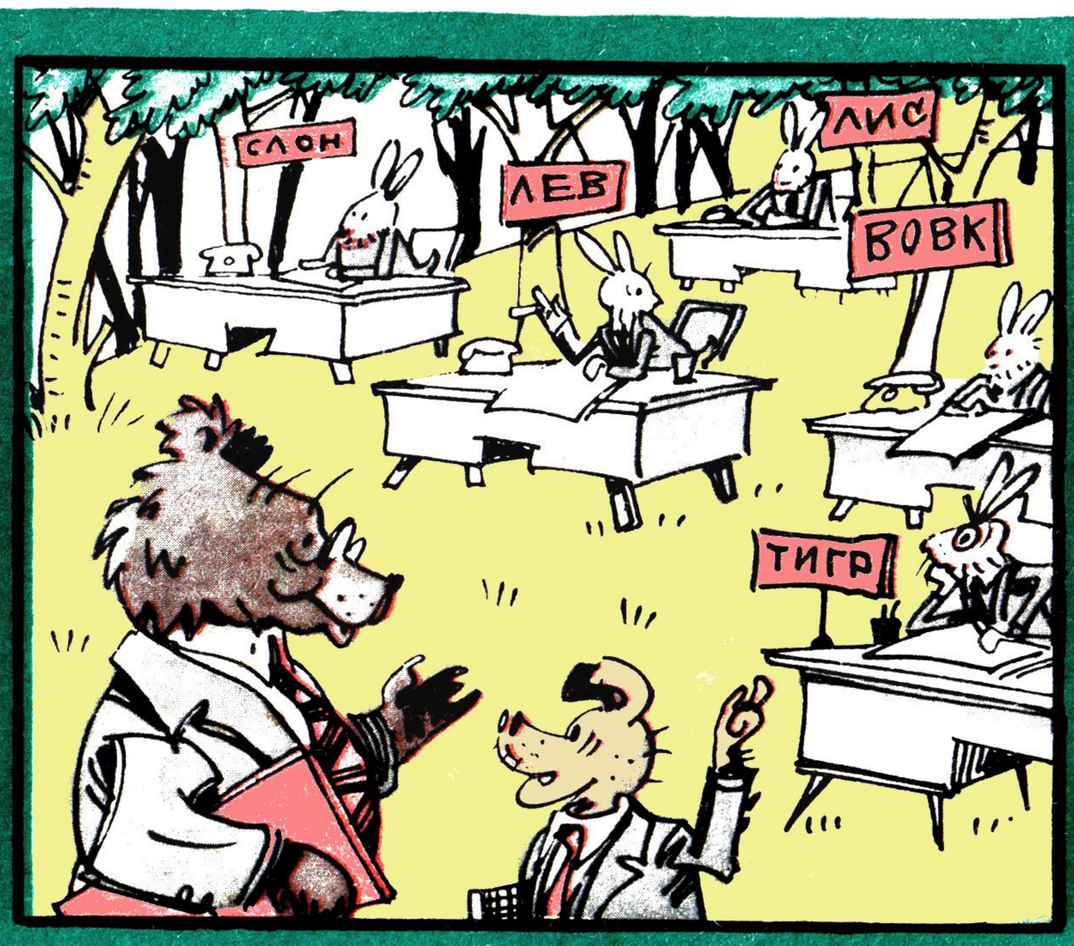

— Чи не здається вам, що у вашому управлінні співробітники не на своїх посадах!
— Зате з ними працювати спокійніше.

— Значить, хочеш працювати чабаном! А потягнеш!
— Потягну!..

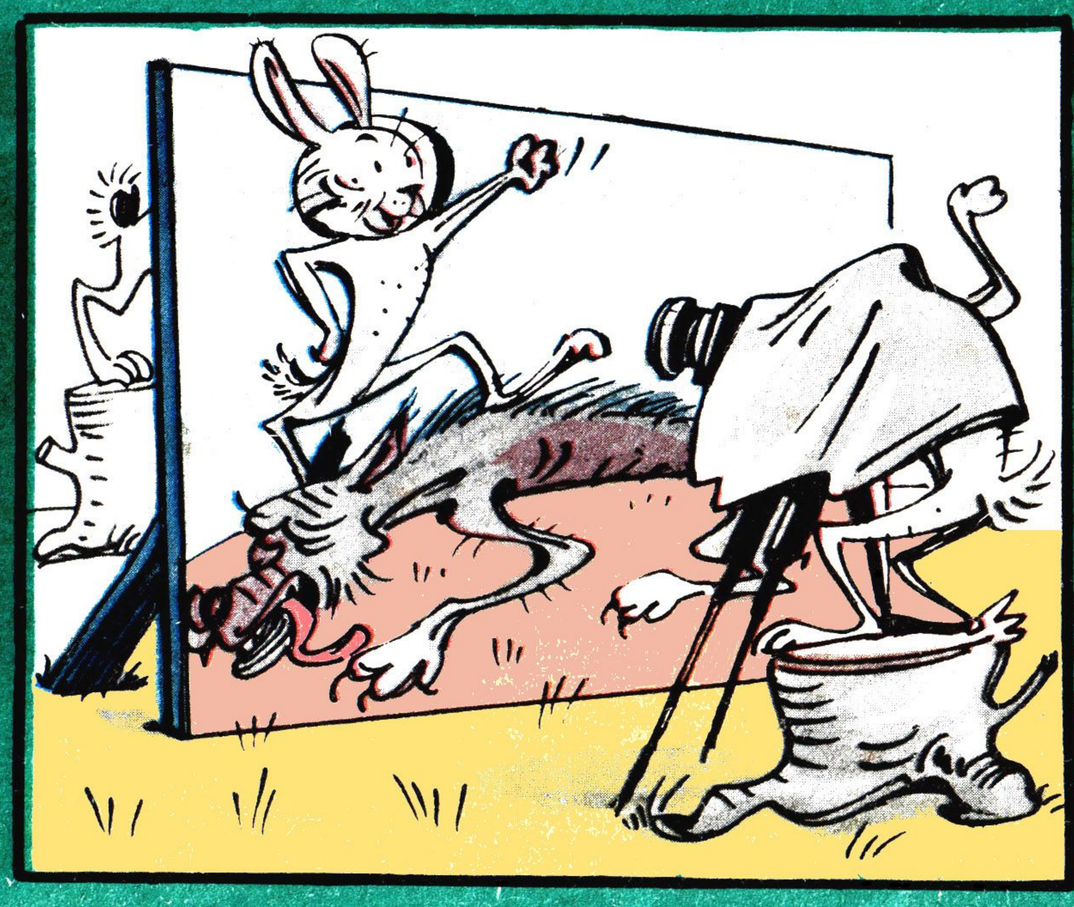

Без слів.

ДОШКА НЕШАНИ

«ДЗВОНАР»

Ген увсебіч летять дзвінки —
Накази, «втики», вказівки...
Нема спочинку телефону
Із понеділка — до суботи...
У «дзвонаря» — це стиль роботи.
А толку — як з пустого дзвону.

ГУБИТЕЛЬ ПРИРОДИ

Природо-матінко! І вибач, і прости:
Ти — мудра, і велика в тебе сила,
Чому ж створіння це бездушне ти
Собі і нам на горе сотворила!!

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО
Текст Д. МОЛЯКЕВИЧА

Телеграфне Агентство Перця

КРИЛАТИЙ ВАНТАЖ

ДНІПРОПЕТРОВСЬК. («Блискавкою» від власкора). Місцеві меблярі наочно переконалися в тому, що Аерофлот завжди гарантує високу швидкість. Так, 26 січня цього року Ужгородський фурнітурний завод «Більшовик» відправив за авіанакладною № 900856 на адресу Дніпропетровського меблевого комбінату шість місць фурнітури для меблевих наборів, а 12 квітня — ще шість (накладна № 902581). Як показала перевірка, ужгородські авіатори надали вантажам таку швидкість, що вони ще й досі десь літають і ніяк не можуть приземлитися в Дніпропетровську. І хоч план випуску продукції меблярі, як кажуть, недовиконали, зате ще раз переконалися: аерофлотівські гарантії — справді надійні.

БАГАТА ЛЮДИНА

ХЕРСОНСЬКА область. (Кор. ТАП). Найбагатшою людиною в селищі Партизани Геніческого району вважають завідуючого хлібоприймальним пунктом Олексія Дмитровича Куліша. «Якщо я припускаюся якихось промахів у своїй роботі, так я за це плачу», — любить повторювати він. І справді: у лютому цього року він заплатив залізниці 2132 карбованці штрафу за понаднормовий простій вагонів на очолюваному ним підприємстві, у березні — 2008 крб. 50 коп. і так далі. Правда, як засвідчують залізничники, платить він не з своєї, а з державної кишені, але Олексій Дмитрович загострювати на цьому увагу не любить.

ЩАСЛИВЧИКИ

РОВЕНСЬКА область. (Кор. ТАП). Якщо вірити класикам, щасливі люди за часом не стежать. У цьому плані цілком можуть вважати себе щасливими учні та вчителі двоповерхової школи у селі Верба Дубнівського району: вони не звертають анінайменшої уваги на настінні електричні годинники, вивішені у коридорах, спортивному та актовому залах. Ощасливили їх таким робом монтажники Дубнівської пересувної механізованої колони № 209 тресту «Ровносільбуд», не підключивши ті годинники до струму. І ось уже третій рік школярі та викладачі буквально не знають, куди подітися від щастя.

ЗІ СТОЛУ БЮРОКРАТА

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

СУДОМ ЙОГО! СУДОМ!

Старенька Олена Іванівна поглянула на календар і сказала синові, котрий збирався на роботу:

— Двадцяте березня. Піти податок сплатити. Скільки це там?

— Сім шістдесят дев'ять, — відповів син, зазирнувши у платіжне повідомлення, котре прийшло їм на початку року. У тому повідомленні, скріпленому печаткою райфінвідділу, вказувалося, що їй, Олені Іванівні К., належить сплатити цього року земельну ренту в сумі 23 крб. 07 коп. у такі строки: 20 березня — 7 крб. 69 коп., 20 квітня та 20 травня — відповідно по стільки ж.

От Олена Іванівна й вирішила, дочекавшись першої вказаної у повідомленні дати, піти сплатити перший внесок. Провівши сина на роботу, вийшла й сама з хати, та не встигла зачинити хвіртку, як її перестрів листоноша:

— Тут вам лист.

Розірвала Олена Іванівна конверт — і затремтіла від хвилювання. Невеличкий папірець зі штампом райфінвідділу гласив таке:

«20/III — 1978 р. УВАЖАЕМЫЙ К. Олена Іванівна

Несмотря на наши неоднократные напоминания и личные посещения на дом Вами до сего времени не уплочено налога со строений земельной ренты.

В связи с этим просим немедленно уплатить причитающиеся с Вашего хозяйства налоговые платежи. В случае неуплаты на протяжении 10 дней райфинотдел вынужден будет передать на Вас дело в Народный суд для взыскания недоимки в принудительном порядке.

Заврайфинотделом К. П. Перехрестенко».

Стала пригадувати Олена Іванівна, коли ж це вона встигла стати злісним боржником, якого треба тягти до суду. Коли і хто робив їй «неодноразові нагадування» і «особисті відвідування». Та так нічого й не могла пригадати. З садиби своєї, через хворобу, цілу зиму вона нікуди не виходила, отже не могла пропустити відвідувача, якби той приходив... Та чого було б комусь приходити, як строк сплати настав тільки сьогодні?..

Залишається припустити, що у працівників Васильківського райфінвідділу просто такий уже стиль роботи: чим категоричніше — тим ефективніше. Не чекати, поки хтось і справді стане боржником, а відразу кожному — ультиматум під копірку: гони двадцять три нуль сім або до суду потягнемо!

А що... З ним, із «приватником», тільки так і треба. Без усяких там інтелігентських штучок. А — судом, судом його!

Вас. ШУКАЙЛО.

Київська область.

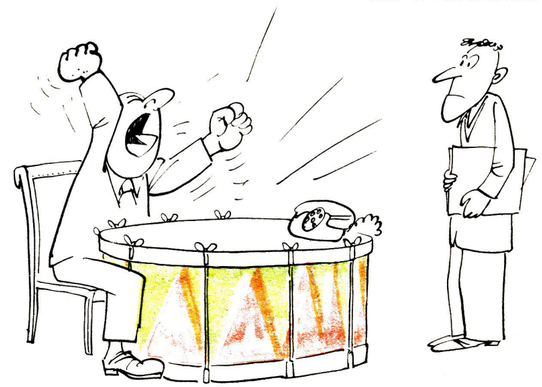

Без слів.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

В Ізмаїлі Одеської області директором районної заочної школи працював Лур'є Л. Н. Працював, слід сказати, з любов'ю до справи. Особливо, коли йому за всілякі незаконні послуги хабарі підсовували. А він від них ніколи не відмовлявся. Про це йшлося у фейлетоні «Методист» («Перець» № 4 за 1978 рік).

Як повідомив редакції начальник управління кадрів Міністерства освіти УРСР В. І. Максименко, факти підтвердились. Народний суд розглянув цю справу і засудив Лур'є Л. Н. до 8 років позбавлення волі з конфіскацією його майна.

ДІОГЕНИ З КРИВОГО РОГА

— Ти про Діогена чув що-небудь? — Леонід Григорович Наконечний примружив око і загадково подивився на Олександра Григоровича Парахонька.

— Котрий у бочці жив? Аякже, чув. Зараз таких оригіналів нема, — глибокодумно зітхнув той.

— А чи не стати нам теж Діогенами? — продовжував Леонід Григорович. — Уявляєш, здаємо ми свої трикімнатні квартири і...

— Та ти що, з глузду з'їхав? А сім'я, а діти? Ні! Я проти таких експериментів. Теж мені придумав — Діоге-е-ен... Квартири здати... — аж пополотнів Олександр Григорович.

— Та заспокойся. — Наконечний оглянувся навкруги, а потім нахилився і довго щось шепотів йому на вухо.

Нарешті Парахонько, зрозумівши у чому річ, теж прошепотів:

— А може, бочку краще замінити якимось практичнішим житлом. Бо вона в мене чомусь асоціюється з оселедцями.

— Жити тільки в бочці! — вигукнув Наконечний. — Не влаштовує з-під оселедців, бери бочку з-під пива. Не хочеш з-під пива, бери з-під квашеної капусти. Ніякого комфорту! Зрозумів?.. Ну, то як?

— Я подумаю, — уникнув прямої відповіді Парахонько.

— А що тут думати! — обурився Наконечний.

...І хочете — вірте, хочете — ні, а через кілька днів вони здали свої трикімнатні квартири. Це підтверджували довідки, які були у них.

Перша свідчила, що Л. Г. Наконечний квартиру, яка складається з трьох кімнат (м. Кривий Ріг, вулиця Димитрова, 116, квартира 32), здав житлово-комунальній конторі тресту «Криворіжжястальконструкція». На ній стояла печатка контори і підпис її начальника В. Г. Бортнюка.

Друга свідчила, що О. Г. Парахонько раніше справді жив у Кривому Розі по вулиці Кропивницького, 60 у трикімнатній квартирі 20, але 2 лютого 1976 року здав її житлово-експлуатаційній конторі № 3. Це підтверджували штамп і печатка контори, а також підпис її начальника.

Тепер товариші могли спокійно купувати бочки. Але по дорозі до складу тари Парахонько дав задній хід:

— Я не можу відразу в бочку. Розумієш, психологічно не зовсім підготовлений.

— Рубікон перейдено! — рубонув рукою повітря Наконечний. Але вигляд у Парахонька був такий пригнічений, що Леонід Григорович змилостився: — Добре, поживемо трохи в гуртожитку. Це буде перехідним етапом...

Одне слово, начальник третьої виробничої дільниці будівельного управління № 138 тресту «Криворіжжястальконструкція» Л. Г. Наконечний і завідуючий складом металевих конструкцій цього ж управління О. Г. Парахонько поселилися в гуртожитку. Щоправда, він був далеко від Кривого Рога — аж у місті Комсомольську, де на той час вело роботи БУ-138. Минув час, але ні Наконечний, ні Парахонько так і не змогли психологічно підготувати себе до життя в бочці. Зате підготували себе до більш рішучих дій...

Незабаром у міськвиконкомі Комсомольська лежали їхні документи на одержання земельних ділянок для будівництва індивідуальних житлових будинків.

Міськвиконкомівці знайомилися з документами і раз у раз захоплено сплескували руками: «Ви тільки подивіться, які благородні люди! Заради того, щоб жити у нашому місті, вони відреклися від трикімнатних квартир. Це, товариші, зворушливо!» І рішення про виділення ділянок для будівництва було прийнято негайно...

Звичайно, якби міськвиконкомівці менше захоплювалися благородством Л. Г. Наконечного та О. Г. Парахонька, а добросовісніше поставилися до виконання своїх службових обов'язків, то, мабуть, поцікавилися б: «А де, товариші, живуть зараз ваші сім'ї?» Та подзвонили б у Кривий Ріг.

Тоді б виявилося, що їхній захват даремний, що ніхто ніяких квартир не здавав. Більше того, у Л. Г. Наконечного квартира кооперативна і до ЖКК тресту «Криворіжжястальконструкція» не має ніякогісінького відношення. Квартира ж О. Г. Парахонька знаходиться у Жовтневому районі Кривого Рога, а довідку представлено чомусь із Дзержинського.

І, звичайно, слід було запитати, як потрапили до рук ловкачів оті довідки. А вже потім приймати рішення. Яке, на нашу думку, мало б зовсім інший зміст.

М. ПРУДНИК.

Комсомольськ — Кривий Ріг.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

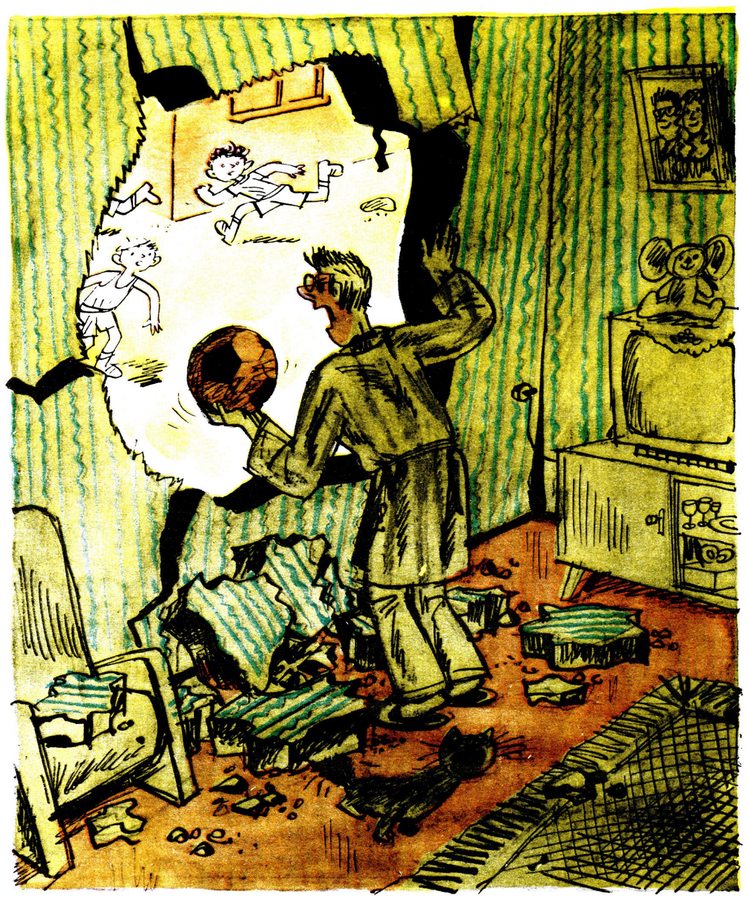

— Останній раз питаю: хто в стіну вдарив?

Добрими намірами, люди кажуть, дорога в пекло вимощена... Ми ніскілечки не сумніваємося, що, коли перед ясними очима голови колгоспу «Зоря комунізму» Вижницького району В. Д. Чепиги постав громадянин Шпак і запропонував створити у господарстві підсобний промисел, у голові Василя Дмитровича заворушилися принадні думки.

— А що випускатимемо? — поцікавився він.

— Як що? Сувеніри, — відповів Шпак. — Тепер це модно.

— А умільці у нас є? — запитав голова.

— Є-є! — заспокоїв його Шпак. — Я й сам на всі руки майстер. Ви тільки скажіть: «Добро!»

— Добро! — сказав товариш Чепига, маючи на меті, мабуть, найкращі наміри.

Шпак гаряче взявся за справу. Підібрав кадри. Склав перелік обладнання. В ньому, щоправда, чомусь фігурували і штампи та інше механічне начиння, без якого народні умільці, створюючи унікальні речі, найчастіше обходяться, бо працюють вручну.

— У наш вік бурхливого технічного прогресу соромно працювати самими примітивними долотами, — пояснив свою принципову позицію Шпак. — Ми поставимо випуск сувенірів на конвейєр.

Голову таке пояснення цілком задовольнило, і тому Шпак одержував на витрати стільки, скільки хотів.

Проте, як виявилося трохи згодом, крокувати в ногу з НТР без належної сировинної бази майже неможливо. А підсобний цех, організований Шпаком, потребував дефіцитних матеріалів, які на колгоспних землях не росли і в навколишніх лісах не водилися.

— От біда: немає з чого карбувати, немає з чого шити галантерею, — побідкався Шпак голові правління.

— А де ж я візьму стільки шкіри і латуні? — розгубився голова, який уже трохи вивчив технологію сувенірного виробництва. — Можу чоботи свої віддати, а більше жодного квадратного дециметра шкіри в мене нема.

— Ну, що ви! — заспокоїв його Шпак. — Носіть чоботи на здоров'я. А мені тільки скажіть: «Добро!» — і автографчик виведіть ось на цьому фінансовому документику. У Москву поїду, може, там щось знайду.

У столиці, звісно, ні шкіра, ні латунь на дорозі не валялися. Зате там розмістилося шкіргалантерейне об'єднання на чолі з директором М. І. Порватовим. До нього і протоптав стежечку Шпак.

— Викройте щось із своїх фондів, — випрошував він. — А ці чотири гуцульські килими ручної роботи нехай нагадують вам про ваш благородний вчинок. А ці дві тисячі карбованців нехай засвідчать нашу глибоку повагу.

Розчулений такою винятковою увагою, Порватов тут же звелів виділити колгоспу «Зоря комунізму» чотири тисячі квадратних метрів шкіри і чотири ящики фурнітури.

Отже, галантерейна галузь колгоспу була забезпечена. Карбування ж, як вид прикладного мистецтва, потребувало серйозніших жертв. Бо, по-перше, для нього потрібна така гостродефіцитна штука, як латунь, а по-друге, на Чернівецькому заводі «Кварц» Шпак зіткнувся з дружним і згуртованим колективом в особі заступників директора Якуніна і Мельничука, начальника відділу постачання Козолупа і ще кількох чоловік, які ціну собі знали. Щоб купити їх оптом, знадобилося значно більше тисяч, зате ж і латунну стрічку Шпак одержував не пригорщами, а грузовиком вивіз. Це був безперечний успіх, бо діяти довелося в умовах суворої конкуренції: у приймальних Якуніна та Мельничука постійно отирався і завідуючий сувенірним цехом колгоспу імені Франка Верховинського району сусідньої Івано-Франківської області Гелетюк, який теж не скупився на хабарі. До речі, наполегливість Гелетюка не минула марно: вищезазначене заводське керівництво викроїло з прихованих резервів іще три тонни стрічки й для верховинських «умільців».

Треба зазначити, що в своїх мандрах по промислових підприємствах Шпак і Гелетюк не були самотніми. На той час сувенірний бум охопив не одне господарство Сторожинецького, Путильського та Вижницького районів Чернівеччини. Гасали по республіці у пошуках дефіцитів майстер сувенірного цеху колгоспу «Радянська Україна» Вижницького району Нестерюк, завідуючий складом колгоспу «Червона Україна» Путильського району Гулей, завідуючий сувенірним цехом колгоспу імені Кірова Сторожинецького району Дénис та подібна їм братія, котру можна було розпізнати по відстовбурчених кишенях, туго набитих асигнаціями, якими вони ладні були охоче поділитися взамін. Вони стукали в двері службових кабінетів, часто їх виштовхували, вони знову лізли і таки натрапляли, зрештою, на матеріально-відповідальну особу, долоні якої мучила хабарна сверблячка.

Спокусився на легку здобич головний інженер Герцаївської швейно-галантерейної фабрики облуправління місцевої промисловості Цирюльник і щедро постачав нових знайомих матеріалами, хоч сама фабрика ледь зводила кінці з кінцями.

Тисячі карбованців було досить, щоб заступник директора Кам'янець-Подільського електромеханічного заводу Калміков та начальник відділу постачання Дизик задовольнили заявку майстра сувенірного цеху колгоспу «Радянська Україна» Нестерюка на дві з половиною тонни алюмінієвого листа.

Директор Житомирської фабрики індпошиття і ремонту взуття Пількевич за безнарядний продаж шкіри представнику колгоспу «Червона Україна» Гулею брав тільки натурою: килимами і фруктами...

А тепер давайте подивимося, чим же ощасливлювали сувенірні цехи споживача. Ось типовий приклад.

Перед нами сувенір «блокнот», вистражданий умільцями колгоспу імені Калініна Путильського району. Основу сувеніра становить записна книжечка форматом сім на дванадцять сантиметрів, вартістю вісімнадцять копійок. Їх навалом у найглухішому сільмазі. До обкладинок приклеєно по сяк-так виструганій і покритій лаком дощечці. На першій дощечці в кружечку — намальований тушшю профіль похмурого чолов'яги — з тих, якими в сиву давнину кишіли великі дороги; у порівнянні з ним казковий Карабас-Барабас — надзвичайно мила й інтелігентна зовні людина. На зворотному боці обкладинки — корячкуватий напис «Калуга». Ним автори шедевру нахабно натякають, ніби їхня безсовісна мазанина має якесь відношення до основоположника космонавтики Ціолковського.

Халтура? Високопробна! Святотатство? Стопроцентне! І ось за цей блокнотик з двома дощечками, якому гріш ціна в базарний день, колгосп править... десять карбованців!

— Тю-у-у! — скажете ви. — Хіба є на світі дурень, який за такий примітив викладе червінець?

Не поспішайте з відповіддю. Спершу згадайте, що існують оптово-роздрібні бази. Ось на такі бази й приходить представник колгоспу:

— Візьміть кілька тисяч наших сувенірчиків. Та не лякайтеся! Їх у вас, може, ніхто й не купить, зате від нас матимете на забезпечену старість. А на випадок якоїсь ревізії — будь ласка, товар на місці.

І знову чергова угода скріплюється хабарем. Щоб ви краще уявили собі розмах сувенірних операцій, скажемо, що тільки на видачу хабарів «умільці» затратили 15.340 карбованців.

А починалося ж, як ви пам'ятаєте, з доброго наміру. Та в тому й біда, що для багатьох голів колгоспів гонитва за легкою копійкою стала самоціллю. Ось вам цифри. В цілому по Чернівецькій області прибуток від колгоспних підсобних промислів становив 14 процентів валового доходу господарств, а в Сторожинецькому, Путильському і Вижницькому районах — відповідно 32, 48 і 61 процент. Один цех, спеціалізований на халтурі, давав більше, ніж увесь колгосп. Навіщо ж тоді, питається, дбати про піднесення рільництва, тваринництва, коли який-небудь Шпак чи Нестерюк, витративши кілька тисяч карбованців на хабарі, забезпечить мало не мільйонні бариші!

На жаль, подібна статистика не схвилювала своєчасно керівників названих районів. Заколисані цифрами високих прибутків, товариші умудрилися не помічати, що діяльність деяких «умільців» не має нічого спільного із сільським господарством узагалі і підсобними промислами зокрема, зате ідеально підпадає під статті Карного кодексу. Бо недарма ж люди кажуть, що інколи добрими намірами (якщо вони не підкріплюються добрими ділами) дорога в пекло вимощена.

Або, іншими словами, — на лаву підсудних.

В. БОНДАРЕНКО.

ТИСЯЧНИЙ ГІСТЬ

ГУМОРЕСКА

Ледве черговий гість переступив поріг, як звідкілясь гримнула бадьоро-врочиста музика, і розпашіла симпатична господиня тицьнула гостеві три ніжні блідо-рожеві гладіолуси.

— Вітаємо вас, дорогий наш гостю, — приємним сопрано проспівала господиня і зашарілася, наче маків цвіт.

— Пробачте, з чим? — беручи гладіолуси, розгубився гість.

— Ах, дорогий мій!.. — підбіг радісно схвильований господар — низенький, товстенький чоловічок. — Ах, дорогий мій гостю! — повторив він, сплескуючи руками. — Ви навіть не уявляєте, ким ви стали для нас у цю мить!

— Ви — наш тисячний гість! — мило прощебетала господиня й злегка вклонилась, блиснувши золотими сережками. — Ласкаво просимо до нашої скромної господи!

— Ти-исячний гість? — протягнув новоприбулий, все ще розгублено знизуючи плечима.

— Хвилиночку терпіння, і все стане ясно, як двічі два. А зараз прошу за стіл.

І всадовив приємно враженого гостя на почесному місці — між пишно-величним смаженим індиком з одного боку, і батареєю пляшок, з другого.

— Шампанське! — ляснув у долоні господар, тріснув корок, і в кришталеві фужери, пінячись, полився благородний іскристо-золотистий напій.

— Шановні гості! — з фужером у руці звівся господар. — Я і моя дружина дуже любимо гостей і завжди охоче в себе приймаємо за ось таким, як сьогодні, скромним столом. За двадцять літ у цій залі побувало гостей... Скільки б ви думали?

— Дев'ятсот дев'яносто дев'ять! — вигукнула господиня і знову зашарілася, наче маків цвіт.

— Так, друзі: 999! — підтвердив господар. — І ми з хвилюванням чекали: хто ж стане нашим тисячним гостем? І ось він сьогодні перед вами.

Гості схопилися і дружно зааплодували.

З чаркою в руках встав сам іменинник — тисячний гість.

— Дорога господине, і ви, дорогий господарю, — розчулено почав він. — Шановні товариші! Мені зовсім випадково випало негадане щастя і така приємна для мене честь: стати тисячним гостем у таких скромних, простих і щирих господарів цієї затишної вілли. Дозвольте проголосити тост за господарів і побажати їм і надалі так же сердечно-радісно, з такою ж любов'ю і гостинністю приймати своїх гостей. Я зворушений!

За третьою чаркою звівся знову господар.

— Як водиться в добрих людей, дозвольте дорогому іменинникові — нашому тисячному гостеві на згадку про цю скромну вечірку піднести наш скромний сувенір.

...Лише опівночі захмелілий і щасливий тисячний гість — ним випадково виявився ревізор Л. К. Беручий — залишив скромну заміську віллу завідуючого базою В. Н. Грушки і на машині господаря, тримаючи на колінах дарунки, поїхав додому спочивати...

Валентин ЧЕМЕРИС.

Степан РУДОКВАС

ОТО ВПОЛЮВАВ!..

Жарт

Прийшов Грицько з полювання
Ледь живий і теплий,
Ніби за ним вовки гнались,
Або втік із пекла.
Одна нога в черевику,
Друга нога боса,
Подряпане все обличчя,
Тече юшка з носа.
Зуб на зуб не потрапляє,
Немов трясе трясця,
А з рюкзака за плечима
Стирчать вуха зайця.
Як угледіла дружина —
— Ой, матінко мила!
Схопилася за голову
Та й заголосила:
— І хто ж тебе, і де ж тебе
Оце так побили?
— Не панікуй! Це ми з кумом
Так зайця ділили!

ПЕДАНТИЧНІСТЬ

Будить хворого сестра,
Мов дитину мати:
— Просинайтесь! Вам пора
Снотворне приймати.

ДІЛОВА РОЗМОВА

Вже треті півні проспівали,
В профкомі все ще засідали,
Йшли жваві, ділові дебати
Про те, щоб менше засідати.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

А хто хотів гірше?

Ніхто. Скажемо відразу. Ні тодішній начальник Великобагачанського міжколгоспного будівельного управління Б. В. Яцура. Ні тодішній голова райвиконкому Ф. П. Максименко. Не хотіли гірше й у Полтавському облміжколгоспбуді.

Усі, здавалося б, робили добру справу. Усі, здавалося б, думали. А вийшло... Краще б воно зовсім не виходило. Бо тепер катзна, як його збутися.

Була у селі Чапаєвка цегельня. Така старенька. З траншейною піччю. Не механізована і малопродуктивна. А продукції цегельної в районі треба багато. Ось і вирішили в райвиконкомі цегельню переобладнати. Збудувати на базі цієї давньої споруди сучасний цегельний завод.

Хіба погане мали на думці? Непогане. Не топтатися ж на місці. Треба дивитися хоча б трішечки вперед.

У 1968 році замовили документацію. Заплатили за неї понад шість тисяч карбованців і почали... Знову думати.

Оскільки виконком свою ініціативну думку вже висловив, то тепер в основному думало керівництво районного міжколгоспного будівельного управління № 31. Його об'єкт, йому й карти в руки.

І начальник управління Б. В. Яцура подумав. Не по-господарському буде споруджувати завод сезонний з тунельною піччю. Тепер споруджують цілорічні заводи. Більш потужні і більш продуктивні. Кільцеві печі. Механізація.

Хіба чоловік хотів гірше? Хіба не дивився наперед, не враховував вимог завтрашнього дня?

У 1970—71 рр. було розроблено нову документацію. Проектні роботи потягнули ще шість тисяч карбованців. Все будівництво заводу мало витягнути 810 тисяч.

Розпочали. А в 1973 р. «... будівництво виробничих приміщень практично припинено через відсутність власних коштів і неможливість виділення кредитів Держбанком у зв'язку з порушенням строків довготривалості будівництва...»

Через два роки будівництво вже припинили не тільки «практично» а й категорично.

Тепер була ще одна мотивація. «В зв'язку з прийняттям нового закону про використання землі, відведення 16 га орних земель під розробку кар'єру є неможливим...»

Потім виявилося, що й «... село Чапаєвка неперспективне, налічує всього-навсього 20 дворів. І забезпечення заводу робочою силою буде проблемою...»

А якщо врахувати, що завод ще й за вісім кілометрів від доріг з твердим покриттям, то ця проблема ще більш упроблемлюється. Бо підвезти робочу силу з інших населених пунктів не так просто. Не просто буде й продукцію вивезти.

Від закладки першого каменя заводу до сьогоднішнього дня спливло вісім років. Помінялося керівництво у Великобагачанському районі. Помінялося керівництво будуправління № 31. Та зостався на місці отой цегельний завод біля села Чапаєвка на території колгоспу імені Калініна. Зостався, як більмо на оці.

Щоправда, саме питання з місця ніби й зрушилося. Врахувавши оце все, районна рада колгоспів Великобагачанського району 1 серпня 1977 р. постановила: «Припинити будівництво цегельного заводу і реконструювати його під пункт технічного обслуговування для колгоспу імені Калініна»...

Вже й зробили документацію. Витратили на неї ще шість з половиною тисяч карбованців. А вся реконструкція потягне ще понад 300 тисяч. Але ж хто хоче гірше? Не іржавіти техніці серед поля. Не пустувати капітальним заводським спорудам. Не пропадати державним грошам...

Дивишся на оте незакінчене, закинуте будівництво й думаєш. Невже люди такі нерозторопні? Невже не знають, що перш, ніж розпочинати щось будувати, треба зважити усі «за» й усі «проти»?

Ні. Мабуть, тут навпаки. Все йде від надмірної розторопності. Мовляв, основне — розпочати. Правдами чи неправдами. Не така вже велика біда. Не для себе ж стараємося. Не особняк для своїх дітей будуємо, а завод для громадян. Для добра загального. А там буде видно. Якось узаконимо. Бо як же тоді зрозуміти, що хазяйновиті, і далеко не короткозорі керівники Полтавського облміжколгоспбуду до такого допустили?

Є. ДУДАР,
спец. кор. Перця.

Полтавська область.

ЛИСТИ КОМЕНТУЄ ПОЕТ

КУЛЬТУРА НА ПІДПОРАХ...

У нашому селі є старий, як світ, клуб. Окремі сміливці з-поміж хлопців і дівчат ще наважуються увійти в нього. А от нашого голову колгоспу М. А. Кандуса і бубликом туди не заманиш, боїться, що підпори не витримають...

(З листа молоді села Бубни Чорнухинського району Полтавської області).

—Ой, чого ти, клубе,
На бік похилився?
Вікнами у землю
Чом ти задивився?
— Як же мені, Перче,
На бік не хилитись,
Вікнами у землю
Як же не дивитись?
Прогнила і стеля,
І стіни докраю....
Це отак наш Кандус
Про культуру дбає.

ТАКЕ ЧУДОВЕ ОЗЕРО!..

Одинадцять місяців із дванадцяти на нашій вулиці не те, що не проїдеш, але й пішки не пройдеш. А для впорядкування вулиці потрібно, здається, зовсім небагато: кілька машин щебінки і бульдозер.

(З листа мешканців вулиці ім. Черняховського м. Ковеля Ровенської області. Усього — 32 підписи).

Вперіщив дощ —
і вже давай бульдозера,
І ладні зруйнувать такий пейзаж...
А що ж тоді залишиться від озера?
А де ж тоді влаштовувати пляж?
Не розуміють люди піклування
Про їх купання
і про загорання!

Валентин КИРИЛЕНКО.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

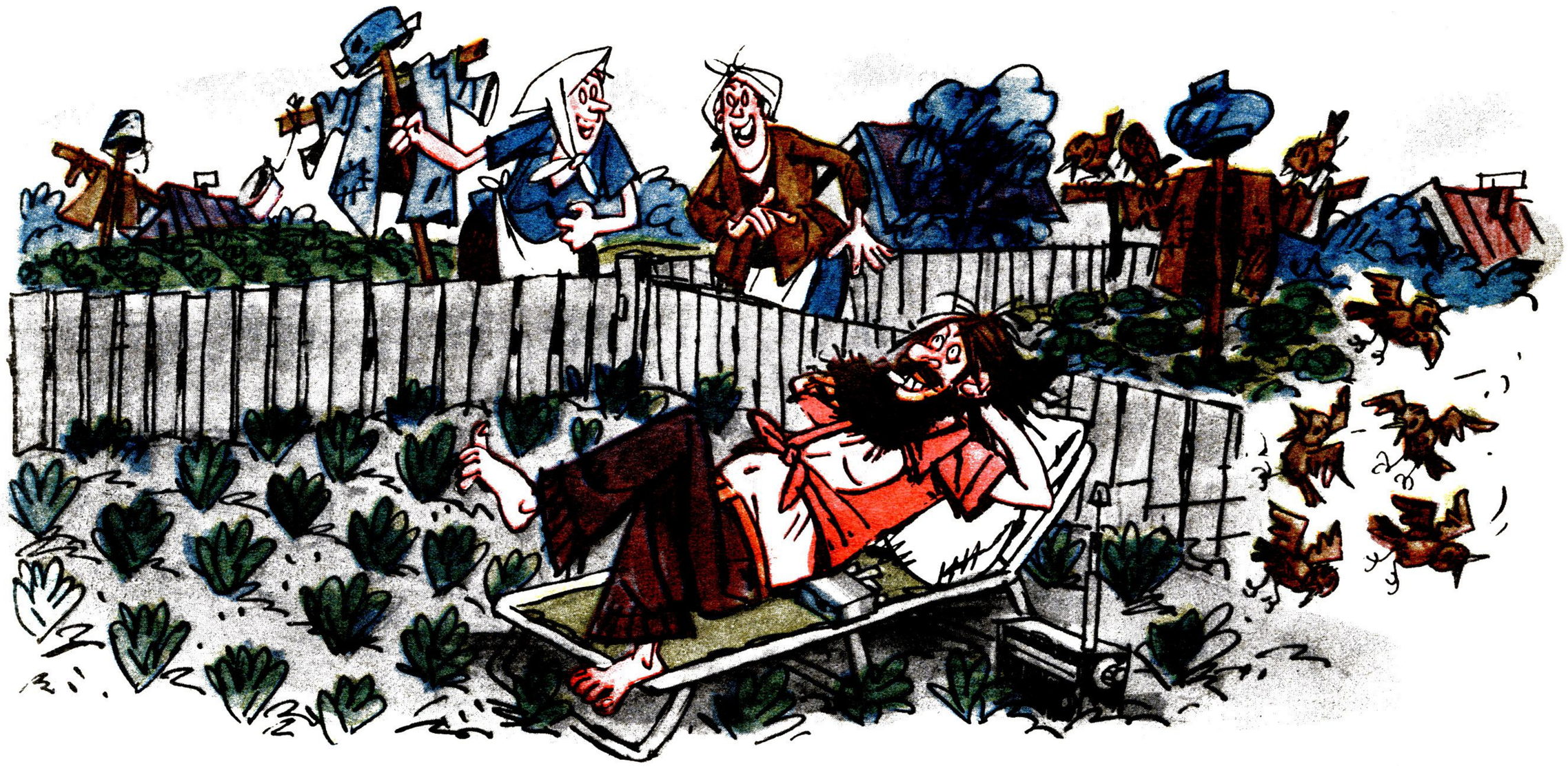

—Добре Миронисі: опудала на город не треба — онук із міста на відпочинок приїхав.

Не второпав

УСМІШКА

Стою оце вчора надвечір біля парку. Знічев'я лузаю насіння. Коли це хтось іззаду по шиї мене — трісь. Аж кульок з насінням випав.

Оглядаюсь. Два молодики на мене зирять. Патли — во! І облич із-за них не видно. Окуляри, як колеса від безтарки, штани широчезні. А на грудях підкови з якимись зубами висять.

Та такі в'язи скрутять і не засміються.

— Ану позбирай, — каже один.

— Та що ви, хлопці, — кажу тремтячим голосом, а в самого у голові: зігнешся — ще раз вліплять. — Може, по кухлю пива чи кислого?

— Давай, давай, — знову той же. І руку з кишені витягає. Як глянув: на пальці перстень з якоюсь каменюкою. Таким межи очі як погладять...

Присів. Збираю.

— І лушпиння, — команда з-за спини.

Мовчу, підбираю, бо що таким варто ще раз по шиї хряснути.

Позбирав. Насилу піднявся — коліна тремтять.

— В урну викинь. Та гляди — не насмічуй! — І пішли.

Чую, сміються:

— А ти казала, що нічого не вийде!

Дівчата! От, чортяки! Якби ж то знаття... Я б їм позбирав...

Г. ШЕВЕЛА.

Смт Велика Олександрівка
Херсонської області.

ПІДВІЗ

Батько й мати сина мали,
Як уміли, доглядали.
Не їдять, було, не п'ють —
Все дитині віддають.
От на ноги син піднявся,
З батьком майже порівнявся.
Батько й каже: «Тобі, сину,
Я куплю автомашину.
Сам красуню поведеш,
Ще й старого підвезеш».

Син машині радий дуже
І з ДАІ постійно дружить.
А в машині з перших днів
Так місця розподілив:
«За кермом — мені сидіти,
Збоку жінка, ззаду — діти.
Так що, самі бачте, тату,
Вам вже й нікуди сідати».

Іван ГАВРИШ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Головне — спокій» — у фейлетоні під такою назвою («Перець» № 22 за 1977 р.) був підданий критиці начальник Веселинівського комбінату комунальних підприємств (Миколаївська область) тов. Волкомор.

Заступник голови Миколаївської обласної Ради народних депутатів В. Ф. Розов повідомив редакції, що факти підтвердились і критику визнано справедливою. За халатне ставлення до виконання своїх службових обов'язків і невжиття заходів до поліпшення теплопостачання будинку № 4 по вулиці Богданова тов. Волкомора з посади начальника Веселинівського комбінату комунальних підприємств звільнено.

Мал. А. БОРДУНІСА

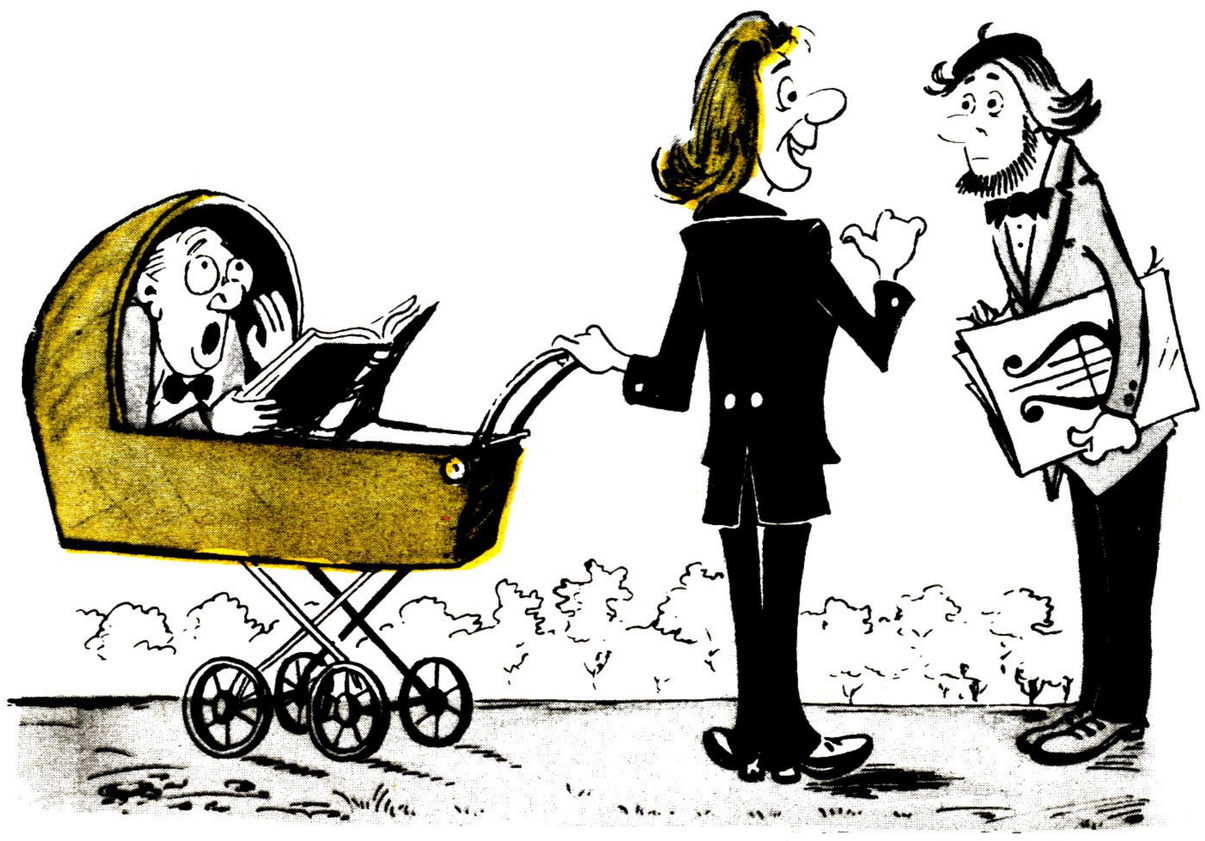

— Скоро прем'єра, от я кожну вільну хвилинку й використовую для репетицій.

ХОЧ БИ ОДИН ЛИСТ...

Ніхто, мабуть, не чекає так листів, як начальник Київського обласного виробничого об'єднання газового господарства Леонід Іванович Гнатковський. Не встигне секретарка принести свіжу пошту, а Леонід Іванович одразу:

— Нічого нема?

— Нічого, — зітхає секретарка, бо їй дуже хочеться порадувати керівництво.

— Дивно, — знизує плечима Леонід Іванович і продовжує чекати.

Річ у тім, що на ниві газифікації процвітає здирництво. Скажімо, в таких організаціях, як Ірпінська виконробська дільниця Білоцерківського БМУ-1 «Спецгазмонтаж», якою керує В. Г. Будько, та Ірпінське міжрайонне управління газового господарства, де начальником В. М. Ісадовський, з тих громадян, до будинків котрих підводять газ, майстри деруть по три шкури.

Відбувається це так. Серед жителів, приміром, провулку Надсона (м. Ірпінь) створюється кооператив по газифікації. Коли члени кооперативу зібрали і перерахували на адресу згаданого Білоцерківського БМУ-1 1312 карбованців за спорудження центральної траси, прийшли два майстри.

— Змонтуємо так, що віки діятиме, — сказали вони. — Готуйте гроші.

Жителі провулку на якусь мить оніміли.

— Які гроші? Ми ж повністю заплатили...

— То державі, — розтлумачили майстри, — а тепер — нам. Двісті карбованців.

— Побійтеся бога! Може, ста вистачить?

— Двісті — і ні карбованця менше! Інакше сидітимете без газу.

Без газу сидіти нікому не хотілося, тому шапка миттю пішла по колу. Перерахувавши готівку, майстри проклали центральну трасу за три неповні дні.

Потім інші газифікатори прокладали труби від траси до будинків. І знову дерли. З громадянина Малицького майстер Гаврило Поправко здер 120 карбованців. Той аргумент, що він, Малицький, уже сплатив за газифікацію своєї оселі 273 карбованці, на майстра ніскілечки не вплинув.

Мешканці будинку № 32 по вулиці Полтавській виплатили газовику С. Вангородському двісті сорок карбованців додаткової винагороди. Анатолію Антоновичу Дуличу з будинку № 39-а по вулиці Щорса ця операція обійшлася у сто сорок карбованців.

Гріють на газі руки не тільки в Ірпені. З мешканців села Горенки Івана Івановича Клюса і Петра Вікторовича Сірчика газовики здерли по сто карбованців, з Бориса Миколайовича Кочубинського — двісті. А майстер М. Мазниченко не посоромився злупити з Миколи Григоровича Аксенюка (с. Горенка, вул. Раменська, 12) триста п'ятдесят карбованців.

Місто Боярку обслуговує те ж саме Ірпінське міжрайонне управління газового господарства. З Боярки скаржаться: газифікатори обдерли багатьох жителів, як чорти матір божу в каплиці. А от садибу Оксани Давидівни Гречук газифікувати не поспішають, бо вона не поспішає дати на лапу.

— А знаєте, за що ми беремо гроші? — пояснили мені майстри Василь Безверхий і Михайло Кодацький. — За додаткову, тобто незапроцентовану роботу.

— За яку саме?

— Переобладнуємо у будинках сантехніку. Тому працюємо понадурочно.

Химерять, звичайно, хлопці. З багатьох пояснень тих громадян, котрих вони і їхні колеги обдерли, випливає: майстри у них працювали в робочі дні й години, за що, як відомо, одержали заробітну плату. Просто вони, користуючись безконтрольністю своїх керівників, нахабно вимагають у людей гроші, погрожуючи в іншому разі припинити роботу.

...Коли я розповів Л. І. Гнатковському про те, що в підпорядкованих обласному об'єднанню організаціях беруть хабарі, він скрушно зітхнув:

— Чув я, ніби щось таке є. Хоча конкретних фактів, листа якого-небудь ми не маємо. Ніхто нам про це не написав. Якби я дізнався, що справді беруть, то, знаєте, як вчинив би? Утришия здирників! До того ж негайно!

Ніхто, отже, не написав... От я й вирішив це зробити.

М. ПАЛЬЧИК.

Київська область.

Музи і нестаси

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

— Шукай, де нас надрукують!..

Мал. В. ГОНЧАРОВА

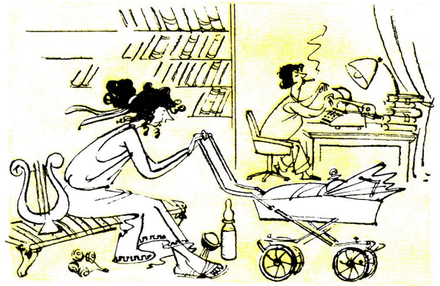

Муза письменниці.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— І ми будемо не гірші від маститих.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А я боюсь висоти.

Мал. В. ГОНЧАРОВА

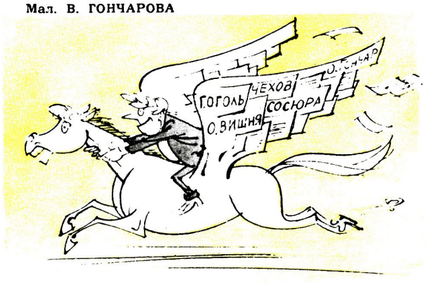

Пегас плагіатора.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

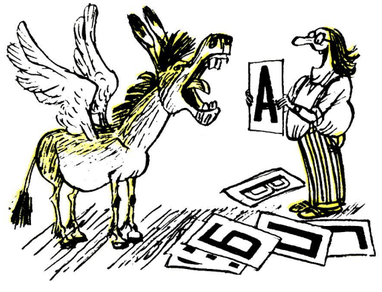

— А ми вже робимо успіхи!

О чим закінчувати?

Прийшов директор Вінницького оптово-роздрібного плодоовочевого комбінату Г. Г. Денисов на роботу і попросив, щоб головний бухгалтер доповів йому про обстановку.

— В одному господарстві, — почав А. В. Євтушенко, — прийшов начальник та й питає сторожа, чи все гаразд на їхньому об'єкті?

«— Воно ніби все й гаразд, — каже сторож. — Тільки мій напарник вночі курив та й сірника кинув.

— Ну, й що?

— Воно нічого, але...

— Що «але»? — перепитав начальник.

— Та так, ніби нічого, але від того сірника конюшня загорілася...»

— Що це ви мені анекдоти розповідаєте? — розсердився Григорій Гаврилович. — Я вас питаю про справи на нашому підприємстві.

— Та воно ніби нічого, — відповів головний бухгалтер Анатолій Васильович, — тільки Петро Михайлович Слободянюк — наш механік — службовою машиною наїхав на приватну «Ладу»...

— Ну й що, як наїхав? — запитав директор.

— Воно то нічого, що наїхав, — відповів бухгалтер, — але він ту «Ладу» вщент побив.

— То й що, як побив? Хай заплатить, і справі кінець!

— Та він заплатив: сім тисяч двісті сімдесят вісім карбованців.

— То й молодець!

— Молодець то молодець, — погодився головбух. — Але заплатив він не з власної кишені, а з нашої, комбінатівської.

— А що ж далі?

— А далі нічого. Механік залишився ніби не винен, а побиту вщент машину ми взяли собі і відремонтували її.

— То й добре, що відремонтували.

— Воно то добре. Та от нещодавно її ще більше побив наш водій А. Ф. Ковальський.

— Ну й що, як побив?

— Воно б нічого, та після Ковальського почали бити автомашини й інші водії. Просто епідемія якась. І все, як правило, в нетверезому стані. П. Тимченко, наприклад, наїхав на вантажну автомашину...

— Ну, досить про техніку... Як там торговельні справи?

— На торговельній ниві у нас начебто нічого не трапилося, — відповів головбух, — хіба що Я. П. Гершензон, колишній завідуючий овочевим магазином № 217, грубо порушував правила торгівлі та положення про збереження соціалістичної власності і вдавався до фінансових махінацій: не здавав виручку в банк своєчасно.

— Ну, то й що з того?

— А нічого: Гершензон завжди виходить сухим із води. Пропало 25 бочок — списали. Погнило 2148 кілограмів риби — викинули. Виявили нестачу на суму 5233 карбованці...

— Виявили, то це вже добре... А як справи на наших комбінатівських складах?

— Та на складах нічого. От тільки Лемпицький розтринькав 17.409 карбованців... Смарига зробив нестачу скляного посуду на суму 6179 карбованців...

— Що ж ви з ними робитимете?

— А нічого! Адже сам прокурор Вінницького району в цьому не вбачає криміналу.

— Життя є життя, — зітхнув директор. — А що ще скажете про склади?

— Про склади не скажу нічого, а от про Каплуна В. А., комірника матеріально-технічного складу, сказати можу.

— Що ж ви скажете?

— А те, що він побив рекорд Смариги — допустив недостачу скляного посуду на суму 8117 карбованців!

— Перестаньте мені так сумно доповідати! Бачу, що й доби буде мало на ці пригодницько-кримінальні справи!.. Краще розкажіть, що про нас люди говорять?

— Згадують, Григорію Гавриловичу. Згадують. Обласна газета «Вінницька правда» про нас уже двічі писала...

— А ви вже й злякались? — скептично глянув на бухгалтера Г. Г. Денисов.

— З вами, Григорію Гавриловичу, я нічого не боюсь! — випалив А. В. Євтушенко.

— От з цього й треба було починати! — мовив Г. Г. Денисов.

Не сказав тільки Григорій Гаврилович, чим треба закінчувати...

С. ШКЛЯРУК,
І. ВАСЬПЕТРОВИЧ.

м. Вінниця.

Відомий композитор Олександр Білаш, як виявляється, не тільки творить музику — він ще й поет. Пише не тільки ліричні, а й сатиричні вірші.

Кілька з них і пропонуємо читачам «Перця».

НЕ ЛИШИЛОСЬ МІСЦЯ...

Він в музиці усі канони знав,
Використовував, як треба, домінанту.
Але, на жаль, багато злості мав
І — місця не лишилось для таланту.

МАЙЖЕ ПРИТЧА

Коли людина перед вами вихваляється,
Що вся вона з порядності й чесноти,
Ви натяком замкніть їй рота:
Скажіть, що навіть плюс
З двох мінусів складається.

НЕ ТІ ФАРБИ

Він був художник і поет —
Профан у кожнім ділі в міру,
Про фарби написав сонет...
І використав тільки сіру.

Олександр **БІЛАШ.**

Мал. В. ШИРЯЄВА

Жертвоприношення ідолу.

Думки ненароком

● *Почуття — золотий еквівалент слова.*

● *Боїться казати «не знаю» тільки невігластво.*

● *Склочник і в пеклі писатиме скарги, що бісові діти крадуть дрова.*

● *Додаючи до сказаного, подумай, чи варто.*

● *Оманливість великих істин у тому, що вони усім здаються знайомими.*

● *Людям, які завжди говорять про себе, не набридає розмовляти.*

● *Пливучи за течією, не кажи, що борешся з вітром.*

● *Немає ґрунту біднішого, аніж вичерпана уява.*

Володимир БРЮГГЕН.

● *Щоб створити пекло, не обов'язково бути богом.*

● *Тупість без ножа ріже.*

● *Інколи, щоб тебе почули, доводиться говорити пошепки.*

● *Скажи людині, хто вона, — і в тебе буде на одного знайомого менше.*

● *Людство не забуває тільки того, кого воно знає.*

Анатолій БАХУТА.

● *Не бийся головою об стінку — ти турбуєш сусідів.*

● *Все життя був переконаний, що етика — наука про етикетки.*

● *Поет мав двоє коней: Пегаса — для поїздки на Парнас і Троянського коня — для того, щоб проникати у видавництва.*

Євген НАУМОВ.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

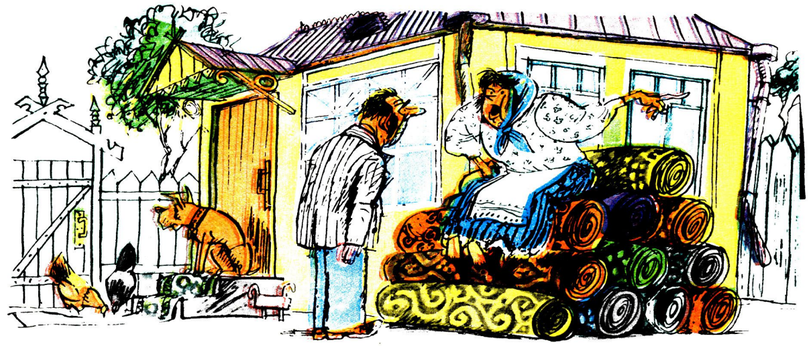

— Йди, поклонися золотій рибці і попроси в неї ще один дім, бо вже килимів нема куди вішати.

СПРАВЖНІЙ МУЖЧИНА

ЛІРИЧНА УСМІШКА

Ще коли, будучи малим, жив я у своїх рідних на селі, мій татко дуже хотів зробити з мене справжнього мужчину. До чого тільки не привчав він мене з цією благородною метою! Я й верхи скакав, і дрова рубав, і воду з криниці тягав, і малечу од собак та гусей рятував — одне слово, робив усе, аби виросло з мене щось путнє...

Коли вже парубком перекочував я до міста, то й тут тривало шліфування мого мужчинського характеру. Цьому значною мірою сприяли мої товариші по роботі — особливо ті, які вже зазнали щастя бути одруженими. І скоро я мав повну уяву, яким повинен бути справжній мужчина. Бо хіба той, хто не вміє спекти коржа, зварити бодай примітивний «рататуйчик», штопати шкарпетки, прасувати свої й жінчині штани — хіба той мужчина? І, знову ж, хто не вміє мити підлогу, прати пелюшки, накручувати на бігуді жінчине волосся — хіба той мужчина? Коротше кажучи, я сумлінно засвоїв увесь чоловічий мінімум і перше моє одруження захопило мене, можна сказати, у всеозброєнні.

...З Ірочкою доля звела мене в магазині, де саме викинули щось вельми ходове. Ми палко покохали одне одного з першого погляду, і тут же нам стало ясно, що надалі жити нарізно нам уже не під силу. Чи варто говорити про те, що тоді всі кози, як то кажуть, були в золоті і ніякі дурні питання — в тому числі й про статус справжньої жінки — так і не виникли в моїй голові?

Виникли вони дещо пізніше, але відповіді на них так і не пощастило дістати. Моя Ірочка просто не встигла повністю розкрити своїх умінь і навичок, бо ми скоро розійшлися. Сталося це, зізнаюся, з моєї вини. Була Ірочка вертка, мов дзига, і жодної хвилини не сиділа вдома. То в ательє, то в перукарню, то до подруг... Одночасно крутився і я, але на дещо іншій орбіті. Я пік, варив, штопав, прасував...

Та хіба ж усе передбачиш? Одного разу сталася трагедія: забув я пришити Ірочці десь гудзика, і... Ну, що ж.... На милування нема силування. «Моя мама робить усе куди краще за тебе і ніколи нічого не забуває!» — сказала на прощання Ірочка...

Кірочку я здибав на пляжі в час літньої відпустки. Вже на другий день знайомства нам стало ясно, що ми створені виключно одне для одного. Кірочка виявилася куди спокійнішою. Вона граціозно, мов каспійська нерпа, вмощувалася на канапі, мовчки сьорбала каву й чаділа сигаретою, примружуючи свої підсинені оченята на голубий екран, і я навіть уявити не міг Кірочку в якомусь іншому хатньому амплуа. Коли ж це заняття їй, зрештою, набридало, вона починала вовтузитись з Малюком — пузатеньким, волохатим цуценям, котрого придбала, щоб не нудьгувати. Одне слово, була у нас повна сімейна ідилія, і я вже, як і личить справжньому мужчині, ні про що зайве не задумувався. Хай уже буде, як буде. Засмучувало мене часом тільки те, що Кірочка вже не звертала на мене найменшої уваги. Ні тоді, коли, витираючи лоба, з усіх сил шурував ганчіркою по підлозі, ліквідуючи наслідки ще недостатньої Малюкової вихованості, ні тоді, коли енергійно торохтів мисками на кухні...

Чи міг же я знати, що то й було моє справжнє щастя?! Бо коли одного разу моя дружинонька таки знову помітила моє існування, то краще б уже вона його не помічала! Це сталося саме тоді, коли я прогавив, і молоко збігло на плиту, а в кімнаті запахло підгорілим. «І до чого тільки привчали цього телепня в сім'ї і школі? — пострадницькому зморщила носика Кірочка і зневажливо закопилила пухкеньку губку. — Ні, далі так жити не можна!» Це було її останнє слово...

Як бачите, екзамен на звання взірцевого чоловіка я й цього разу ганебно провалив. Але, як би там не було, практику пройшов солідну. Єдине, з чим так і досі не пощастило мати справу, були бігуді...

Спитаєте, чому?

Насамперед, тому, що обидві мої кохані ексдружини надавали перевагу парикам. Це раз. А по-друге... По-друге, я, набувши повної кваліфікації справжнього мужчини, оце сиджу і думаю: чи його одружуватись втретє, чи ні?

Дмитро ВИШНЕВСЬКИЙ.

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Облиште, хлопці! Може, йому й справді не можна пити.

Літературні пародії

В ТЮТЮНОВОМУ ДИМУ

Погомоніли, покурили...

Зітхає поруч мене друг,
на сигарету зірку ловить.

Світліє від цигарок зір і щебінь,

Розкришену «шахтьорку»,
долоні витерши, кури.

Прохав цигарку... На шматок газети
тютюн вилущував.

А Воротар — таки ж краянин свій,
тютюн з того кисета палить...

І цей суглинок рідний нам плоттю,
що цигарку кинуть боюсь:
обпечеться піщинка під плотом...

Осінь... — я думав — Осінь спаси-и-бі-і, що вже не повториш ніколи.

Володимир ЗАТУЛИВІТЕР, із зб. «Теперішній час», «Молодь», 1977 р.

**Тоді лише рядок складеться влад,
Як здійметься до стелі диму хмарка.
Який же це, скажіть мені, солдат,
як в зуби не затиснута цигарка?**

**Або, наприклад, взять робітника.
В руках у нього молот, а не п'яльці.
Не буде образ жити у віках,
Коли не жовті від цигарки пальці.**

**Не хочу знать ніякої краси,
мистецькі обійду усі секрети,
лиш, як молитву, повторю: — Спаси-и-бі-і, що палити можна сигарети.**

**Усіх я обійду перегодя,
тютюн диміти буде і махорка.
Тому не можу не сказати: — Дя-я-кую-ю за те, що є у нас «шахтьорка».**

**Одне лиш не забудьмо — не секрет —
Щоб не спалить чого, не зіпсувати,
коли вже взявся хто до сигарет,
хай вчиться на недокурки плювати.**

ЗДІБНИЙ УЧЕНЬ

Я ж тільки учень, юний учень
Отого древнього вогню,
Я вчусь любові...

Микола ФЕДУНЕЦЬ, із зб. «Душа зернини» «Радянський письменник», 1977 р.

**Я весь — неначе у тумані,
Я відчуваю без жалю,
Що я тепер в такому стані,
Що можу мовити: «Люблю».**

**Хоч я і не боявсь доручень,
Та серце стислось — не німе:
Я ж тільки учень, юний учень,
Я ж в ділі цім ні бе, ні ме.**

Віталій ГУНЬКО.

Вісті з того світу

ІСМІХ І СПІХ

ОБРАЗА І ОБРАЖЕНИЙ

«Дуже просимо не давати нашому барменові ніяких чайових. Він сприймає це як образу». Такий плакатик висить над шинквасом у одному з барів італійського міста Мілана. А на шинквасі стоїть порцелянова копилка у вигляді свині, на якій написано: «Для образ».

МІСЦЕВІ НОВИНИ

В одній провінційній італійській газеті було написано таке: «Під час відкриття сільськогосподарської виставки пан мер підійшов до чемпіона породи осла Маріоліно, який одержав першу премію, і привітав його кількома дружніми словами».

Якими словами привітав потім пан мер репортера газети, нам невідомо.

РАДИКАЛЬНИЙ МЕТОД

Мерія французького містечка Баріньї поклала собі рішуче боротися проти шуму на вулицях. Тепер п'ять разів на день вулиці обходить службовець мерії із мегафоном і гучно закликає громадян дотримувати тиші.

СВАТАННЯ ПО-ІТАЛІЙСЬКОМУ

«Помірну нагороду обіцяю тому, хто знайде для мене дружину». Такі оголошення з'явилися у танцювальних залах і на стовпах у околицях італійського міста Лукки. Їх автор Ораціо Нанніні обіцяє також сталий оклад майбутній дружині. На підтвердження свого непохитного здоров'я дев'яносторічний синьйор Нанніні наводить такий переконливий доказ: «Щоденно я проїжджаю 30—40 кілометрів на велосипеді».

ВРАХОВУЮЧИ ПОПИТ

Одна торговельна фірма у США оголосила, що надішле поштою всім, хто забажає, прилад, із допомогою якого «можна дивитися крізь стіни, стелі й підлоги товщиною до 18 сантиметрів».

Виявилося, що в США є величезна кількість бажаючих придбати собі таке «шпигунське око». За відповідну, звісно, плату кожен із них одержав маленьку іграшкову підзорну трубу і свердло завдовжки 18 сантиметрів.

Тут і скаржитися нікому: фірма своєї обіцянки дотримала.

У США прийняли рішення про продаж військових літаків Ізраїлю і Єгипту. Однак Каїр одержує застарілі моделі, а Тель-Авіву постачають найновіші літаки і в більшій кількості, ніж Єгипту. (З газет).

Мал. М. АБРАМОВА

Тому дала й тому дала...

«ІГРАШКОВИЙ» ФАШИЗМ, або сльози Єви Браун...

Тягне з Рейну смородом фашизму... Але поцікавтеся у офіційних осіб земель ФРН, чи відроджується фашизм у Західній Німеччині, і здебільшого почуєте:

— Та що ви! Так собі... Дитячі пустощі. Дітки і підлітки забавляються.

Справді — дітки забавляються.

Дбаючи про діток, деякі західнонімецькі фабриканти дитячих іграшок почали уже спеціалізуватися на виробництві іграшкових гітлерівських концтаборів. Тут у повному комплекті є все те, що було у справжньому концтаборі.

І онуки колишніх гестапівців забавляються іграшковими (поки що!) газовими камерами.

У той же час газета «Дойче національцайтунг» (а чиїм рупором вона є, не важко здогадатися) пише: «Брехня, що в Дахау спалювали людей. У тогочасних концтаборах не було жодної діючої газової камери, а в'язні справляли враження гарно вгодованих людей...»

Чи можна сфабрикувати цинічнішу брехню? Слово честі, фабриканти тих страхітливих іграшок формально чесніші і об'єктивніші писак із «Дойче національцайтунг».

А тепер — від «іграшкового» фашизму до справжнього, до того, котрим густо засмерділо на Рейні.

Сучасні неофашисти поділяються на «старих» і «молодих». Це не якийсь віковий «бар'єр». Просто НДП (Націонал-демократична партія) має більший повоєнний стаж. Вона першою в ФРН визнала себе поборницею ідей біснуватого фюрера. Пізніше з'явилися «Молоді націонал-демократи», «Національно-демократичний студентський союз», «Молоді вікінги», «Стальний шолом», «Німецький блок», «Союз молоді, вірної батьківщині» та інші.

Чим різняться ці «союзи» і «блоки» одні від одних? Практично нічим. А об'єднує їх дух реваншизму, антикомунізму, оскаженілого людожерства, бажання будь-що відродити в Західній Німеччині фашистський режим.

І «старші» і «молодші» — однаково коричневі за кольором, і від тих, і від цих відгонить горілим м'ясом людей, спалених (не в іграшкових) концтаборах.

Коротко і ясно формулює програму і «старих», і «молодих» неофашистів орган НДП — газета «Дойче штімме»: «Коли ми переможемо, підсумки другої світової війни буде переглянуто. І тоді відповідатимуть ті, хто санкціонував своїми підписами розділ Німеччини...»

Іншими словами: потрібна третя світова війна.

Нині у ФРН абсолютно легально існують неофашистські організації напіввійськового характеру типу «стрілецького клубу Бохольт» чи «військово-спортивного клубу» Карла Гайнца Гофмана в Нюрнберзі.

Посилено відроджується культ Адольфа Гітлера. Колишній заступник гауляйтера Відня, Кернмайер (тепер він називає себе просто Керном) написав три книги: «А. Гітлер — фюрер партії», «А. Гітлер — державний діяч», «А. Гітлер— полководець». І усе це видано багатотисячним тиражем. А коли об'єднання колишніх в'язнів концтаборів у ФРН подало в суд на видавництво (згідно з конституцією ФРН у країні офіційно заборонено пропагувати ідеї фашизму. — М. Б.), йому було відмовлено в позові під сміхотворним приводом: «позов відхиляється за давністю часу».

У кінотеатрах іде фільм «Кар'єра Гітлера». Про нього навіть не явно профашистські газети пишуть: «Нарешті дано об'єктивну оцінку цій особі (Адольфу Гітлеру. — М. Б.), не забуто про його позитивні (?!) риси...»

У час, коли у ФРН «на всю котушку» діє закон про «заборону на професії», коли люди за їх прогресивні погляди звільняються з роботи, держава витрачає щороку 500 мільйонів марок на виплату пенсій і «компенсацій» колишнім військовим злочинцям і навіть родинам тих, хто був страчений за вироком Нюрнберзького суду!

Гейдріха, праву руку Гіммлера, чеські патріоти скарали, правда, ще задовго до Нюрнберзького процесу, але вдова Гейдріха матеріально нічого не втратила: нині вона отримує пенсію, яка вища пенсій поважних державних західнонімецьких сановників, що пішли у відставку.

То як же мусить бути кривдно Єві Браун! Як же ж вона, сидячи в пекельному казані поруч зі своїм Адольфом, мусить кусати лікті, каючись, що погодилася разом із ним віддати богу (а вірніше — чорту) душу. Не полюбовницею ж, а законною дружиною Гітлера пішла вона на той світ! А як вдова фюрера, тепер мала б усі підстави отримувати значно більшу пенсію, ніж удова Гейдріха. Бо що таке, зрештою, Гейдріх і що таке Гітлер!

От і рюмсає Єва Браун у пеклі, під землею...

На землі ж... точніше на землях ФРН жирують неофашисти. А поважні й не зовсім поважні мужі поблажливо усміхаються:

— Дитячі пустощі... Бешкетують собі шибеники... Та й тільки.

Не зайвим буде нагадати, що на початку двадцятих років багато хто з державних мужів Німеччини бачив у тодішніх коричневих молодиках теж «пустотливих шибеників» і не більше. А невдовзі ті «шибеники» вкрили лісом шибениць мало не всю Європу.

До речі, на тих шибеницях опинилося і чимало тих «ліберальчиків», що навіть симпатизували нацистам.

Микола БІЛКУН.

ПЕРЧЕНЯ

Сторінка для дітей

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ГРАК ДИВИВСЯ ТЕЛЕВІЗОР

Ми ввімкнули телевізор
І відкрили в сад вікно.
Грак сидить на гілці вишні,
Передачі жде давно.

Футболісти добре грали,
Ми кричали їм «Ура!»
Грак уважно матч дивився,
Теж підтвердив — каркнув:
«Кра!»

Петро МОСТОВИЙ.

ПІРАТ

Чи ти чув —
Ставком фрегат
Плаває вперед-назад!
На фрегаті цім — пірат!

Шаблею на жаб махає,
день і ніч стріля з гармат.

Сплутав він моря й держави,
де — Цейлон, а де — Полтава,
де — Камчатка, де —
Карпати —
заблукав в очеретах!
З переляку із гармати:
Бах!
Бабах!!!

Бо не вчився пірат писати,
ні читать, ні рахувати.
Географії не знає —
от тому й ставком кружляє:
Бах!
Бабах!!!
І знов: Бабах!

Все вичислював маршрути,
щоб попасти до Калькутти.
Місяць плавав молодець —
та й приплив... у Трускавець!

Щука ген хвостом махнула —
він кричить: — Та це ж акула!

Розсмішив до сліз тим жаб,
що звав вербу «баобаб»!

Отакий ставком пірат
плаває вперед-назад.

Грицько ЧУБАЙ.

ЦИРКОВА ГРА

Школярик запропонував своєму приятелеві-однокласнику:

— Давай, Олежку, грати в цирк!

— З радістю, але я не знаю як...

— Дуже просто: ти будеш дресирувальником, а я — ведмедиком. Згода?

— Згода! — відказав Олег.

— Тільки ти спочатку збігай додому і принеси побільше цукерок!..

Борис СЛЮСАР.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

З села Лебяже Чугуївського району на Харківщині надійшов лист Перцеві про шкільні справи. Власне, не про навчально-виховний процес, а лише про діяльність директора школи Походенка В. Є. А діяльність його мало нагадувала суто педагогічну. Бо саме на процес навчання директор дивився крізь пальці. Він, як мовиться, з головою поринув у справи фінансово-господарські, де й наробив чимало грубих порушень.

Секретар Чугуївського райкому Компартії України тов. В. Лапшин повідомив редакції, що факти підтвердились. За грубі порушення фінансово-господарської дисципліни, слабке керівництво навчально-виховним процесом Походенка В. Є. від обов'язків директора школи звільнено. Бюро райкому партії оголосило йому сувору догану з занесенням до облікової картки.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— Уявляєш, Лорочко, живемо уже третій день, а він ще їсти не попросив...

З напівзабутого

ПЛАТОН
427—347 до н. е.

ДВА ВИДИ ВТІХИ

Філософа Платона запитали:

— Чим може втішитись людина, яку спіткало нещастя?

Він одповів:

— Розумна людина втішається тим, що вона усвідомлює неминучість того, що трапилося. Дурень же у мріях втішає себе тим, що з іншими трапиться те ж саме, що й з ним.

ДЕНІЕЛЬ ДЕФО
1660—1731

ПРИДАНЕ ДЛЯ ДОЧКИ

У 1719 році вийшов славнозвісний роман Дефо «Життя й дивовижні пригоди Робінзона Крузо». До цього з 1703 по 1719 рік Дефо видав близько двохсот п'ятдесяти друкованих творів, які, проте, не принесли йому слави. Дефо не вважав свого «Робінзона» видатним твором, він казав, що написав цей роман дуже швидко, за якийсь рік, і тільки тому, що треба було заробити на придане для дочки.

О. П. СУМАРОКОВ
1717—1777

ВАГА ДУРОСТІ

Придворний генерал запитав якось поета Сумарокова:

— Скажи, будь ласка, що важче — розум чи дурість?

— Звичайно, дурість, — одразу ж відповів Сумароков, — мені, наприклад, вистачає одного коня, а тебе возять аж четверо.

І. А. КРИЛОВ
1768—1844

СЛІД ЗМІНИТИ НАЗВУ

На виставі «Урок дочкам» був присутній сам автор комедії Крилов. Сталося так, що ролі молодих дочок виконували літні артистки досить солідної комплекції.

Коли після закінчення вистави Крилова запитали, як йому сподобалась гра артисток, автор відповів:

— Що ж, обидві вони досвідчені актриси і зіграли дуже добре. Тільки назву комедії варто було б змінити: це був урок не дочкам, а бочкам...

М. Л. КРОПИВНИЦЬКИЙ
1840—1910

НЕБЕЗПЕЧНА РОЛЬ

У великому репертуарі М. Л. Кропивницького окреме місце посідала роль куркуля Бичка в п'єсі «Глитай, або Павук». За цю роль артист не раз мав неприємності з боку експансивних глядачів. Один з таких, наприклад, серед вистави вигукнув: «Бий його, бузувіра!» А якийсь нервовий чоловік в антракті побіг за куліси шукати «паскуду». Довго не міг збагнути, що бачив тільки актора. Кропивницький йому сказав:

— Спасибі за ваш великодушний порив. Для мене, як для виконавця, це втіха, — я, виходить, зумів передати істотні риси цієї, як ви кажете, — «паскуди».

ШОЛОМ-АЛЕЙХЕМ
1859—1916

РУКА АДВОКАТА

Виступаючи в одному з американських клубів, Шолом-Алейхем виголосив дуже дотепну промову.

Після бурхливих оплесків до письменника підійшов один з найпопулярніших нью-йоркських адвокатів і, тримаючи руки в кишенях, сказав:

— Мушу визнати, що я вперше бачу єврейського письменника, який так гарно вміє виголошувати промови.

— А я, містере адвокат, теж мушу визнати, що вперше бачу адвоката, який тримає руки у власних кишенях.

ЛЕСЯ УКРАЇНКА
1871—1913

МУЖИЦЬКА МОВА Й МУЖИЦЬКИЙ ХЛІБ

Колись багата волинська поміщиця, графиня Колонно-Чосновська спитала:

— Чому ж це ви, Ларисо Петрівно, вживаєте майже завжди мужицьку мову?

— А чому ви, графине, — усміхнувшись, відповіла Леся Українка, — вживаєте мужицький хліб та все інше, придбане мужицьким трудом?

СТРАШНЕ ПЕРО НЕ В ГУСАКА...

«Комісія суворо попередила фуражирів за раціональне використання кормів».

(Із відповіді).

Надіслав М. СЕНЕЙКО.

* * *

«Слухали: акт на падіж курей 58 голов, віком 8 місяців. Причина падіжа являється — трупи худої вгодованості, відсталі в рості.

Постановили: списати за рахунок колгоспу курей 58 голов, віком 8 місяців, які загинули від відсталості в рості, трупи худої вгодованості».

(З рішення правління колгоспу імені Шевченка Кам'янець-Подільського району).

Надіслав Я. БАЇК.

НОВА МОДА

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— А чого це жінки можуть у штанях ходити, а ми в спідницях — ні? У Шотландії мужчини вже давно в спідницях ходять.

ВІТАЄМО ЮВІЛЯРА

письменника Фелікса Кривіна з його першим 50-річчям!

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

ХАЛТУРНИК

Вкоренившись на мистецькій ниві,
Заправляє хором тут і там.
І хоч тямить він слабенько в співі,
Та живе приспівуючи сам...

Іван КОНОНЕНКО.
м. Кривий Ріг.

Мал. И. КОГАНА

— Скажіть, я правильно йду до моря?

ВДАЛИЙ ЖАРТ

№ 8
29 фев. 1978
ОБЕД
70 коп.

№ 8
30 фев. 1978
ОБЕД
70 коп.

На початку обідньої перерви один наш колега запитав:
— Хто бажає підкріпитися по зав'язку?
— Я!!! — випередив усіх я.
Він простягнув мені два талони дієтичного харчування:
— На-а, заправляйся сьогодні та завтра.
— Дякую! — випалив я і подався до заводської їдальні.

Добре завантаживши тацю стравами, зупинився біля касирки і мовчки поклав на тарілочку талони.

Касирка глянула на мене, як на живого скіфа, й вибухнула сміхом:
— Ха-ха-ха, ну й жартівник! Приточив до лютого два зайвих дні й хоча б усміхнувся...

Придивився я до талонів і збагнув, що мій колега просто розіграв мене: адже двадцять дев'яте число, котре там значилося, настане лише в 1980 високосному році. Тридцяте не настане ніколи. Ця думка, крім мене, осінила ще багатьох робітників, які отримали талони на дієтичне харчування в заводському комітеті профспілки.

Як виявилося, розіграними стали не тільки ми. Волинська обласна рада профспілок розповсюдила більше трьох тисяч отаких папірців. Жарт, безумовно, вдався. Незрозуміло одне: кому й навіщо він здався? Усе ж таки цей жарт коштує грошей...

М. КАРТАВЦЕВ,
слюсар Луцького заводу виробів із пластмас.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ВІДПОЧИНОК — хобі, яким займаються без відриву від виробництва.

ДЗИГА — емансипована жінка, яка крутиться у сімейному колі, як білка у колесі.

ДІЄТА — невеличка перерва між прийманням їжі.

ЗАВТРА — прийомний день бюрократа.

ЗИГЗАГ — найкоротший шлях від ресторану до дому.

ЛЕЖЕНЬ — любитель ремонтувати власний автомобіль.

МЕДОВИЙ МІСЯЦЬ — 30 днів після розлучення.

РУСАЛКА — студентка з хвостом.

ТАРІЛКА — ударний інструмент сімейного дуету.

ФІНІНСПЕКТОР — дружина у день зарплати.

ХОЛОДНОКРОВНІСТЬ — стан новосела, у квартирі якого не працює опалення.

Олег СЕІН.

ЛЬОХ — кабан.

КОРОВАЙ — бугай.

ГРАФИН — чоловік графині.

ГРІШИТИ — пропивати гроші.

Михайло ХИЖКО.

ДРУЖЕ Перче!

Недаремно кажуть, що мовчання — золото. Принаймні нам мовчання Первомайської взуттєвої фабрики на Ворошиловградщині обходиться дуже дорого. Підрахуй сам. Купили ми жіночі чобітки цього підприємства і, коли прийшли додому і роздивилися,— ахнули: підошви відстають, шви розходяться, змійки не діють. Відправили чобітки на фабрику разом з відповідною документацією, що нам у магазині видали. Рік чекаємо відповіді. Нагадуємо, скаржимося. Проте ні грошей, ні чобітків!

Але нам, Перче, здається несправедливим: якщо нам мовчання фабрики коштує дорого, чому ж мовчунам-бракоробам вдається так дешево відбутися?

Н. О. і Г. Т. ОСТАФІЄВИ.

с. Городівка
Крижопільського району
Вінницької області.

Хочу розкритикувати у цьому листі... самого себе. Точніше, Ворошиловградське обласне підприємство по ремонту побутової радіотелевізійної апаратури, де я працюю.

Якщо пам'ятаєш, ти переслав до нас лист громадянина Монастирського з м. Ровеньків, який поскаржився на одну з наших майстерень. І правильно поскаржився: ще в березні позаминулого року він здав туди на гарантійний ремонт магнітофон «Воронеж-404», а йому й досі його не полагодили.

Так от, відповідаю тобі, а також громадянину Монастирському: і не полагодимо! Мало того: не тільки йому, а ще кільком десяткам клієнтів, які здали нам на ремонт магнітофони тієї ж марки. Не полагодимо, бо не маємо змоги. А точніше — мікросхеми К1НТ-251А. Вказаної деталі у нас немає вже понад два роки. І на цей рік «Укрпобутрадіотехніка» нам не виділила жодної з 250 заявлених мікросхем.

Може, товариші з республіканського главку винайшли спосіб примусити магнітофони працювати без цієї деталі? Що ж, як тільки вони поділяться з нами досвідом, то ми негайно ж, Перче, ним скористаємося! Але поки що вони мовчать. Як і магнітофони.

В. МІРОШНИК,
головний інженер підприємства.

м. Ворошиловград.

ЗАСТЕРІГ

— Не пали на риболовлі,—
Каже батько сину,—
Риба вогненебезпечна:
Напилась бензину.

Марко МЕЛАМЕД.

НА КАБАНА

Цікавиться Феоктиста
в сусідки Килини:
— Бачу, тітко, до вас з міста
прибули три сини.

Мабуть, здумали сім'єю
огород сполоти?
Тітка каже: — Якби теє...
Кабана колоти!

Володимир СОВА.
м. Київ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Про те, що старший комірник Кам'янського паливного складу (Черкаська обл.) Дем'яненко А. Л. грубо поводиться з покупцями, ображає їх, писалося у листі до редакції.

Голова виконкому Кам'янської райради тов. Ю. М. Чубань повідомив редакції, що факти, наведені в листі, підтвердились. За нетактовне ставлення до покупців Дем'яненка А. Л. з роботи знято.

★ В одному з листів, що надійшов до Перця, розповідалося про те, як голова колгоспу «Дружба» Макстринський В. І. та голова Сестрятинської сільради (Червоноармійський район) Гильманов М. С. вночі на автомашині ГАЗ-69, при світлі фар, на колгоспному полі ганялися за зайцями.

А чим закінчилося це полювання, редакції повідомив в. о. прокурора Ровенської області тов. М. В. Махаринець. У його відповіді, зокрема, говориться, що за полювання забороненим способом Гильманова і Макстринського з членів товариства мисливців виключено. Рушниці у них вилучено і реалізовано через магазин. Стягнуто з них обох і грошовий штраф по 30 крб. Крім того, матеріальний збиток за вбитого зайця в сумі 40 крб. стягнуто з Макстринського. А Гильманова за керування автомашиною у нетверезому стані автоінспекція позбавила прав водія на два роки. Бюро Червоноармійського РК КП України, розглянувши справу браконьєрів, оголосило їм суворі догани.

★ Кіоскер аптечного кіоску від ялтинської аптеки № 27 Ребрик Л. А., продаючи термометри, примусово додавала до них ще й непотрібні покупцям медикаменти. Про це йшлося в листі до редакції.

Як повідомив начальник Кримського обласного аптекоуправління тов. В. Д. Радченко, такий факт дійсно мав місце. Ребрик Л. А. з роботи знято.

★ Автори листа, що надійшов до Перця, висловлювали невдоволення роботою начальника Сколівського районного вузла зв'язку (Львівська обл.) Підгородецького Г. Г.

Заступник голови виконкому Сколівської райради тов. В. І. Слабицький повідомив редакції, що факти, наведені в листі, перевірено. Підгородецького Г. Г. з посади начальника районного вузла зв'язку увільнено.

★ Про те, що у місцевій їдальні (райцентр Єланець Миколаївської області) страви готують несмачно, порції дуже малі, писалося у листі відвідувачів цієї їдальні.

Як повідомив голова Єланецького районного комітету народного контролю, тов. В. Чугута, перевіркою встановлено, що в цій їдальні дійсно недодавали належних продуктів до страв та кондитерських виробів, занедбано було й облік готової продукції. Старшого кухаря їдальні Волобоєву Н. П. та завідуючу буфетом Кулинич Л. Т. з роботи знято.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів «ДИКОБРАЗ» — Прага, «УРЗІКА» — Бухарест, «ОЙЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ЛУДАШ-МАТІ» — Будапешт, «СТИР ШЕЛ» — Софія.

Без слів.

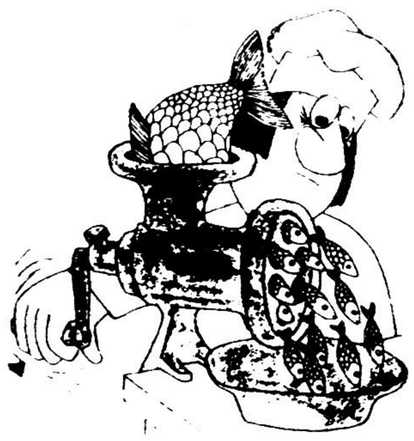

Без слів.

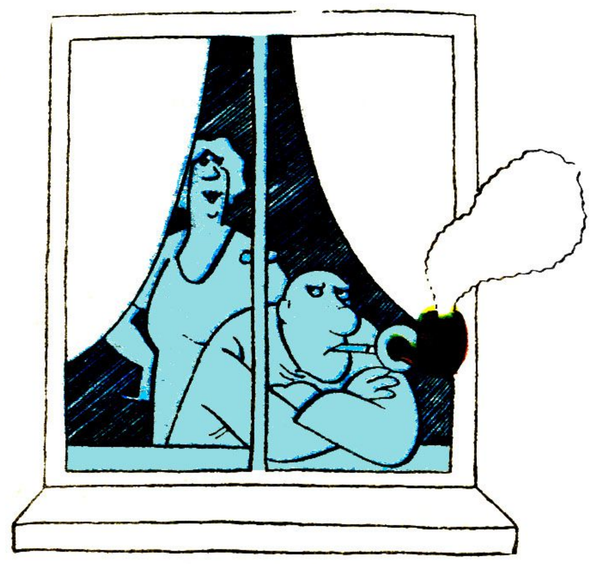

Без слів.

Без слів.

ОЦІНКА ШЕДЕВРА

Літературний критик.

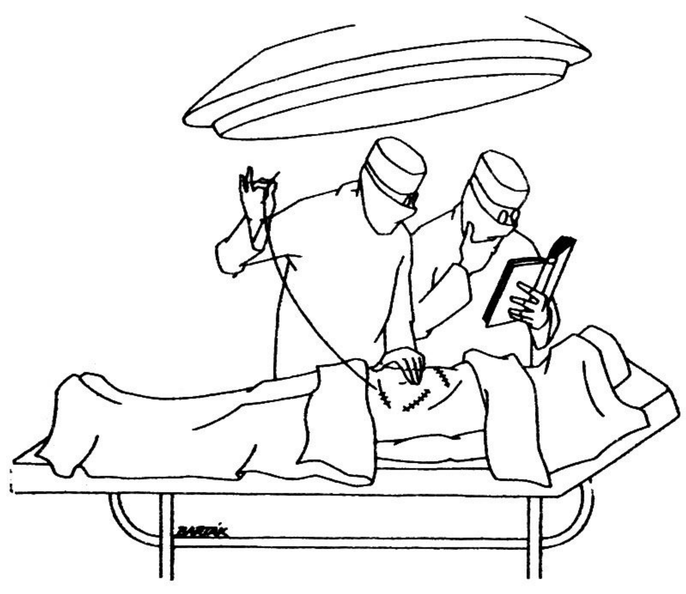

Без слів.

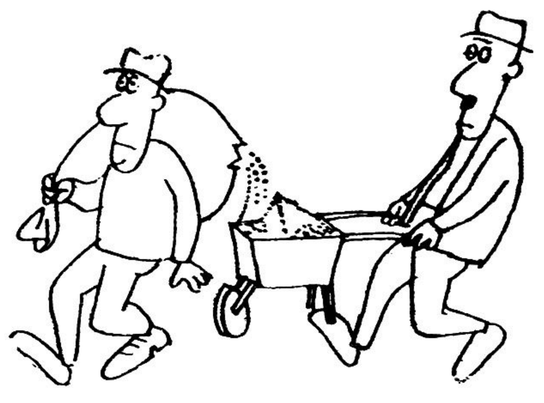

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.

Журнал «Перец» № 11 (1029) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 28. IV. 1978 р. Підписано до друку 19. V. 1978 р. БФ 16875. Папір 70×108¹/₈ Фіз.-друк. арк. 2. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54. Зам 02246. Тираж 3.100.000.

© Журнал «Перець», 1978 р. Рукописи не повертаються. Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Індекс 74393

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— А ти куди без диплома заліз?

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Слухавки дяді Сема.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Улюблене ядро сучасного Мюнхгаузена з «Вільної Європи».